

SZEMLE

Mezey Katalin

NYÁRVÉGI RAJZOK

Hangtalanul és szeszélyesen
rövidre vágja röptét a denevér,
és eltűnik az ég világos ablaka elől,
a fák és bokrok sötétjébe vész.
Majd újra felbukkan: fekete árny,
cikk-cakkot vág az égre,
ahol a domb éle fölött
még rózsállik a fény.
De sötét villanását elnyeli a sötét.

* *

A teraszon döglött fürdőmedence.
Fekete fólia alatt kevéske víz.
Nem fürdött benne senki az idén.
Bármi heves is volt a nyár,
aki éppen hűsölni akart,
elbújt a szobában, sem felnőtt,
sem gyerek nem benne keresett
magának enyhülést.
Most jön a tél. Elcsomagolják.
Nem tudta betölteni hivatását.

* *

Lovas huszárok a diófa legfelső ágai,
kétfelé vágató lovas huszárok.
Lovuk első lába mohón a végtelen felé,
előre nyúlik, fölötte hosszú, bókoló fejük.
Szélcsendben nézem: mint egy pillanatfotón,
áll a vágta, és áll a végtelen.

Irodalmi Jelen, 2019/10.

Mezey Katalin 1943-ban született Budapesten. Verset és prózát egyaránt ír, műfordítással foglalkozik. József Attila- és Kossuth-díjas.